

Arrest

nr. 215 322 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 Brussel**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 januari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, geboren op [...]1995.

Op 7 augustus 2017 werd verzoeker voor het eerst in België aangetroffen. Er werd een administratief verslag opgemaakt. In zijn verhoor verklaarde verzoeker dat hij via Italië is gekomen en dan verder gereisd is naar Duitsland alvorens naar België te komen.

Op 7 augustus 2017 en op 17 augustus 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging ondanks de voormelde verklaringen dat hij via Italië en Duitsland naar België is gekomen reeds de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 augustus 2017 legde de gemachtigde verzoeker eveneens een inreisverbod op van drie jaar.

Op 30 augustus 2017 stelde de gemachtigde reeds een Eurodac-hit vast met code DE 1150317CHE00144.

Op 6 december 2018 heeft de gemachtigde aan de politie verzocht een "fiche mineur étranger non accompagné" op te stellen en werd ook een administratief verslag opgesteld.

Op onbepaalde datum werd een "fiche mineur étranger non accompagné" ingevuld door de politie.

In januari 2019 werd verzoeker op heterdaad betrappt op inklimming.

Op 8 januari 2019 werd verzoeker gehoord.

Op 8 januari 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: M.

geboortedatum: [...]1995

geboorteplaats: -

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone SPN Kust op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrappt voor inklimming. (PV BG.55.FO.000102/2019 van de politie SPN Kust.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17.08.2017.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2,
- artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven, doch uit het administratief dossier blijkt betrokkene reeds op 07.08.

2017 voor het eerst in België aangetroffen te zijn

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 08.08.2017 en 17.08.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 17.08.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.000102/2019 van de politie SPN Kust.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven, doch uit het administratief dossier blijkt betrokkene reeds op 07.08. 2017 voor het eerst in België aangetroffen te zijn

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 08.08.2017 en 17.08.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 17.08.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.000102/2019 van de politie SPN Kust.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart dat louter dat hij problemen heeft en naar het Verenigd Koninkrijk wil gaan.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door de politie SPN Kust en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven, doch uit het administratief dossier blijkt betrokkene reeds op 07.08.2017 voor het eerst in België aangetroffen te zijn

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 08.08.2017 en 17.08.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 17.08.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 9 januari 2019 stelt de gemachtigde een Eurodac-hit vast met code "DE1150317CHE00144". Vervolgens blijkt dat de gemachtigde op 11 januari 2019 het gesloten centrum verzoekt vragen voor te leggen "met het oog op een overnameaanvraag aan Duitsland".

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door verweerder in de nota.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 7, eerste alinea van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht zoals neergelegd in het adagium audi alteram partem en als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur.

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting, past verzoeker de aangevoerde schendingen toe op zijn persoonlijke zaak. Verzoeker merkt op dat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel gesteund op artikel 7, eerste alinea, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, die de gemachtigde een titel

verleent hem te verwijderen naar Ethiopië. Hij meent dat de gemachtigde niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de elementen die betrekking hebben op artikel 3 van het EVRM waarvan hij kennis had of had moeten hebben. Verzoeker meent eveneens dat hij niet in de mogelijkheid is geweest om voor zijn belangen op dienstige wijze op te komen vooraleer de bestreden beslissing is genomen en dat derhalve het hoorrecht is geschonden. De raadsman voert aan geen toegang gehad te hebben tot het administratief dossier en zich bijgevolg op de bestreden beslissing te baseren waaruit blijkt dat verzoeker op 8 januari 2019 door de politie werd gehoord en tijdens dit gehoor niets meer heeft verklaard dan zich naar het Verenigd Koninkrijk te willen begeven en problemen te hebben. De raadsman voert aan zelf op moeilijke wijze via tussenkomst van een andere vastgehouden vreemdeling informatie te hebben vergaard, nu verzoeker grote moeilijkheden zou hebben om Engels te verstaan en zich uit te drukken in die taal. Verzoeker stelt dat geen tolk aanwezig was tijdens het gehoor, dat dit haastig werd afgenomen, dat hij grote moeilijkheden had om in het Engels met de politie te communiceren en dat omwille van die redenen hij niet in staat is geweest uit te leggen dat hij het voorwerp zal uitmaken van onmenselijke en vernederende behandelingen als hij wordt verwijderd naar Ethiopië. Indien deze elementen steun vinden in het administratief dossier, dan meent verzoeker dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad zijn standpunt op nuttige en dienstige wijze kenbaar te maken. Verzoeker is van oordeel dat een tolk Oromo noodzakelijk ware geweest om hem nuttig te horen. De raadsman voert aan dat verzoeker in het voormelde gesprek met hem wel in staat is geweest om spontaan gedetailleerde verklaringen af te leggen. Verzoeker voert aan deel uit te maken van de etnische groep Oromo en actief te zijn bij het Oromo Liberation Front (OLF). Hij stelt vastgehouden en gefolterd te zijn door de Ethiopische autoriteiten en daarvan littekens te dragen op zijn lichaam. Hij wenste daarvan een medisch certificaat te kunnen voorleggen aan de Raad. Verzoeker is van oordeel dat de motivering die is opgenomen aangaande artikel 3 van het EVRM niet toestaat te verifiëren of de beslissing is voorafgegaan door een dienstig gehoor waarin hij zijn risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in geval van verwijdering naar Ethiopië heeft kunnen uiteenzetten. Verzoeker erkent dat volgens de rechtspraak van het EHRM - zoals o.m. blijkt uit het arrest Saïd t. Nederland van 2005 – het aan hem toekomt om in de mate van het mogelijke stukken en informatie voor te leggen die aan de autoriteiten moet toestaan om het aangevoerde risico te beoordelen. Tegelijk erkent het Hof dat het soms moeilijk of onmogelijk is om op korte tijd bewijzen voor te leggen en dat bijgevolg de afwezigheid van bewijzen op zich niet beslissend mag zijn. Vervolgens gaat verzoeker enerzijds in op zijn persoonlijke voorgehouden detentie en foltering door de Ethiopische autoriteiten en anderzijds citeert hij uit rapporten van Amnesty International van 2014 en 2018, evenals uit een rapport van de UK Home Office van november 2017, de US Department of State van 2017 of van het Dutch Council for Refugees van 18 mei 2016. Verschillende van deze citaten gaan gedetailleerd in op courante folterpraktijken in Ethiopië in detentie. Verzoeker besluit hieruit dat hij een begin van bewijs heeft voorgelegd dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico is op onmenselijke en vernederende behandelingen bestaat in geval van zijn terugkeer naar Ethiopië.

Zoals verzoeker terecht aanvoert, kan enkel toepassing gemaakt worden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zoals artikel 3 van het EVRM.

Zoals verweerder en verzoeker terecht uiteenzetten zowel in de nota als in het verzoekschrift wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, blijkt dat deze bepaling stelt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Onder folteringen in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”* (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat betreft de algemene rapporten erkent verweerder dus dat het EHRM veel belang hecht aan rapporten van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International. Verzoeker heeft op zeer uitvoerige en gedetailleerde wijze verwezen naar rapporten van betrouwbare bronnen, die gewag maken van zeer uitgebreide folterpraktijken in detentie zoals Amnesty International. Hij citeert: *“Amnesty International interviewed over 75 people who had been subjected to torture, in most cases repeatedly, while in detention or had been subjected to treatment that amounts to torture or ill-treatment in and around their homes. The significant majority of all former detainees interviewed by Amnesty International reported they had been subjected to torture. The most frequently reported methods of torture were beating, particularly with fists, rubber batons, wooden or metal sticks or gun butts, kicking, tying in contorted stress positions often in conjunction with beating on the soles of the feet, electric shocks, mock execution or death threats involving a gun, beating with electric wire, burning, including with heated metal or molten plastic, and rape, including gang rape. Other regularly reported methods of torture included chaining or tying hands or ankles*

together for extended periods (up to several months), mock drowning, whipping, being forced to walk on knees over rough ground, forced physical exertion and extended solitary confinement (...)” Ook al dateert dit rapport reeds van 2014, dan nog blijkt uit het geciteerde rapport van de UK Home Office van 2017 dat er sprake is van arbitraire arrestaties en detentie op grote schaal en Amnesty International bevestigt in het geciteerde rapport van 2018 op grote schaal buitengerechtelijke executies van honderden Oromo's, waaronder ook kinderen van zes maanden oud. Hieruit blijkt prima facie dat verzoeker een begin van bewijs heeft aangehaald dat de situatie voor Oromo's in Ethiopië zorgwekkend kan zijn. Verweerder heeft evenwel een punt dat volgens het EHRM in de meerderheid van de gevallen het aanhalen van algemene rapporten niet volstaat en men eveneens omstandigheden eigen aan het geval moet aannemelijk maken. Ook verzoeker erkent dit uitdrukkelijk en stelt dat het aan hem toekomt om in de mate van het mogelijke stukken en informatie voor te leggen die aan de autoriteiten moet toestaan om het aangevoerde risico te beoordelen. Tegelijk wijst hij erop dat het Hof in zijn rechtspraak eveneens aangeeft dat het soms moeilijk of onmogelijk is om op korte tijd bewijzen voor te leggen en dat bijgevolg de afwezigheid van bewijzen op zich niet beslissend mag zijn.

In casu kan prima facie niet betwist worden dat een situatie waarbij een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid moet ingediend worden, gekenmerkt wordt door korte termijnen. Bijkomend legt verzoeker een stuk voor waaruit blijkt dat zijn raadsman op 11 januari om 10u49 een fax heeft gestuurd naar de sociale dienst en medische dienst van het gesloten centrum met de vraag of de arts de littekens waarvan verzoeker gewag maakt zou kunnen attesteren. Verzoeker legt evenwel geen stuk voor en de raadvrouw stelt ter zitting dat de medische dienst van het gesloten centrum dit zou geweigerd hebben. De raadvrouw bevestigt evenwel ook dat zij er zelf niet in geslaagd zijn op korte termijn zelf een arts te vinden die bereid was zich te begeven naar het gesloten centrum te Brugge. Bijgevolg ligt thans geen stuk voor aangaande de voorgehouden littekens, noch aangaande een eventueel causaal verband met foltering. De Raad is in de onmogelijkheid na te gaan of de verklaring dat de medische dienst zou geweigerd hebben verzoeker dienaangaande te onderzoeken klopt, noch blijken de beweegredenen voor een eventuele weigering hiervan. Hieruit blijkt prima facie evenwel dat verzoeker getracht heeft in zekere mate een begin van bewijs voor te leggen van zijn voorgehouden foltering.

Verweerder kan evenwel prima facie in de nota gevolgd worden dat niet enkel geen dienstig stuk voorligt, maar dat ook de verklaringen van verzoeker tijdens diens gehoor van 8 januari 2019 bijzonder mager waren teneinde diens vrees aannemelijk te maken. Verzoeker wijt dit evenwel aan een gebrekkig verhoor omdat hij het Engels niet voldoende machtig zou zijn, er geen tolk aanwezig was en het verhoor haastig werd afgenomen. Bijgevolg stelt hij dat dit verhoor hem niet de kans heeft gegeven dienstig voor zijn belangen op te komen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de Raad van State in zijn arresten heden stelt dat het principe “*audi alteram partem*” dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727). De verwijzing van verweerder in de nota naar oude rechtspraak van de Raad van State als zou men zich niet op het hoorrecht kunnen beroepen in het kader van beslissingen genomen in het raam van de Vreemdelingenwet is thans nog weinig dienstig. Bovendien houdt de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275).

In casu wordt ten aanzien van verzoeker een ernstige maatregel genomen die gebaseerd is op een gegeven dat hem als tekortkoming wordt aangerekend. Verzoeker maakt immers het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten en wordt op die grond vastgehouden met het oog op verwijdering en het feit dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omwille van inklimming, is een van de motieven.

In de rechtsleer aangaande het nationaal beginsel van behoorlijk bestuur blijkt dat Opdebeek stelt: “*het feit dat het horen “nuttig” moet zijn impliceert vooral – maar niet uitsluitend- dat de betrokkene vooraf een afdoende kennis moet hebben van de feiten en de maatregel die de overheid van plan is te nemen. Alleen op die manier kan de bestuurde zich met kennis van zaken verdedigen.*” Verder blijkt eveneens uit deze rechtsleer dat Opdebeek onder het nationaal rechtsbeginsel van de hoorplicht beschouwt: de voorafgaande mededeling van de feiten die het bestuur in de besluitvorming wil betrekken, de

mededeling van de voorgenomen beslissing en de juridische grondslag ervan, bijstand of vertegenwoordiging door een raadsman, een redelijke termijn om het verweer voor te bereiden en inzage in het dossier. (I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 – 275).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreesaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adreesaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding gebaseerd op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit deze bepaling blijkt dat een terugkeerbesluit toestaat terug te sturen naar het herkomstland, een land van doorreis op basis van communautaire of bilaterale overeenkomsten of andere regelingen of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Door het geven van de bestreden beslissingen wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Zoals supra reeds gesteld betreffen deze bestreden beslissingen bezwarende besluiten dat de belangen van de verzoeker ongunstig kunnen beïnvloeden. Er wordt niet betwist dat de gemachtigde beoogt verzoeker naar Ethiopië te verwijderen.

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen" (zie in die zin arresten El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57).

Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1.

Bijgevolg zijn de lidstaten, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115 dat betrekking heeft op non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand, verplicht om naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de

gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, en het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen.

Voor het nemen van een terugkeerbesluit diende dus verzoeker gehoord te worden over het hoger belang van het kind, zijn familie- en gezinsleven en zijn gezondheidstoestand. Eveneens dient het beginsel van non-refoulement geëerbiedigd te worden. Verzoeker dient zich in dit verband tijdens het gehoor coöperatief op te stellen en de bevoegde nationale autoriteit alle relevante informatie te verstrekken over zijn persoonlijke situatie en zijn familie- en gezinssituatie, en met name informatie die er een rechtvaardiging voor kan vormen dat er geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 8 januari 2019 om 13u10 gehoord werd. Waar de verzoeker aanvoert dat hij slechts haastig werd gehoord, wijst de Raad erop dat de duur van het gehoor van een illegaal verblijvende derdelander niet bepalend is voor de naleving van het recht om te worden gehoord. Het gaat er immers om of een dergelijke derdelander in voldoende mate is gehoord over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over zijn persoonlijke situatie (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 65). In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat uit het gehoorverslag van 8 januari 2019 niet blijkt dat de verzoeker werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid hem wenst op te leggen en over de vragen die hem gesteld worden. Er is nochtans een zin dienaangaande voorzien op het voorgedrukte formulier. De raadvrouw van verzoeker merkt ter zitting terecht op dat dit niet is aangekruist. Uit het gehoorverslag van 8 januari 2019 blijkt wel dat de verzoeker onder meer werd gehoord omtrent de redenen waarom hij in België is en waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Het gehoorverslag geeft aan dat verzoeker werd gehoord in het Engels. In het verzoekschrift stelt de advocaat van de verzoeker dat zijn cliënt moeilijk Engels verstaat en dat de communicatie moeizaam verloopt en hij daarom met de hulp van een andere vastgehouden vreemdeling met zijn cliënt heeft moeten communiceren. Op het formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling staat uitdrukkelijk vermeld *“indien er niet kan gecommuniceerd worden met de vreemdeling gelieve DVZ te contacteren.”* Er blijkt niet dat de politieambtenaar van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Nochtans blijkt uit de *“fiche mineur étranger non accompagné”* dat door de federale politie werd ingevuld bij moedertaal: *“Oromo”* en bij gesproken taal *“anglais basique”*. Het is bijgevolg prima facie niet geheel onaannemelijk dat verzoeker het Engels onafdoende machtig was om op dienstige wijze te worden gehoord, ook al blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds in augustus 2017 op Belgisch grondgebied werd aangetroffen en uit de Eurodac-hit dat hij reeds in 2015 in Duitsland is aangetroffen. Er staat geen duidelijke datum vermeld op deze *“fiche mineur étranger non accompagné”*, maar er blijkt uit het administratief dossier wel dat de gemachtigde op 6 december 2018 aan de politie heeft verzocht dit formulier in te vullen en door te sturen naar de Voogdijdienst. De politie heeft ingevuld dat verzoeker maar een basiskennis van het Engels heeft. Bijgevolg gaat de Raad prima facie niet mee in het betoog van verweerder in de nota dat verzoeker omwille van diens langdurig verblijf in de Schengenzone zich in het Engels op afdoende wijze had moeten kunnen verstaanbaar maken om op dienstige wijze zijn vrees in geval van terugkeer naar het herkomstland uiteen te zetten. Ook al heeft verweerder een punt dat uit een eerder verhoor blijkt dat verzoeker zich niet coöperatief opstelde, dan kan dit prima facie niet blijken uit het gehoor dat van hem werd afgenomen op 8 januari 2018.

De Raad herhaalt dat, niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om een schending van artikel 3 EVRM aan te nemen, het prima facie lijkt dat verzoeker gegevens op zijn eigen situatie heeft betrokken en het voor hem bijzonder moeilijk was een medisch stuk voor te leggen aangaande de door hem voorgehouden folteringen. Gelet op het gegeven dat de verzoeker niet werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid hem wenst op te leggen en over de vragen die zouden gesteld worden, er niet blijkt dat verzoeker hieromtrent op een andere manier werd geïnformeerd, uit dit gehoor niet blijkt dat verzoeker zich tijdens dit gehoor niet-coöperatief heeft opgesteld, er blijkt dat verzoeker volgens de politie enkel een basiskennis heeft van het Engels en er geen tolk aanwezig was, kan verzoeker in casu prima facie niet verweten worden dat hij omtrent zijn problemen niet meer duiding gegeven heeft.

Verzoeker kan prima facie dan ook gevolgd worden dat hij niet op dienstige wijze werd gehoord in het licht van zijn vrees voor terugkeer naar het herkomstland en het risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Dit onderzoek kwam evenwel toe aan de gemachtigde.

Prima facie blijkt een schending van het hoorrecht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Dit onderdeel van het enig middel is ernstig.

In de verweernota stelt verweerder geheel terecht dat indien men vreest onderworpen te worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM in het land van herkomst, men een beschermingsverzoek indient. Ze onderstreept dat verzoeker in het verleden nooit een beschermingsverzoek heeft ingediend. Dit is evenwel manifest in strijd met de stukken van het dossier. Er blijkt juist dat de gemachtigde reeds op 30 augustus 2017 op de hoogte was van een Eurodac-hit met code DE 1150317CHE00144.

Volgens artikel 24.4 iuncto artikel 9, lid 1 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin III-verordening en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening) wijst "DE" op de kenletters van de lidstaat en het daaropvolgende cijfer "1" op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Bijgevolg bleek reeds in augustus 2017 dat verzoeker in Duitsland een beschermingsverzoek heeft ingediend. Die hit werd nogmaals bevestigd op 9 januari 2019 blijkens het administratief dossier.

Ook al kan uit het cijfer "1" niet afgeleid worden of het beschermingsverzoek in Duitsland nog in behandeling is, is ingetrokken, dan wel is afgesloten, correspondeert deze situatie wel met een persoon zoals bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d) van de Dublin III-verordening. Bijgevolg blijkt dat verzoeker zijn situatie binnen het toepassingsgebied valt van artikel 24 van de Dublin III-verordening die een lidstaat toestaat om ook voor de vreemdelingen die weigeren een beschermingsverzoek in te dienen een overdracht te beogen naar de verantwoordelijke lidstaat. De Dublin III-verordening staat eveneens toe om tijdens dit onderzoek voorafgaandelijk aan de overdracht een vreemdeling vast te houden in geval van risico op onderduiken op grond van artikel 28 van de Dublin III-verordening, hetgeen in casu prima facie niet redelijkerwijs kan ontkend worden. Er blijkt overigens uit de stukken van het dossier dat de gemachtigde ondertussen stappen onderneemt met het oog op een dergelijke overdracht.

Thans wordt de Raad evenwel geconfronteerd met een terugkeerbesluit met het oog op verwijdering naar Ethiopië. Hij heeft evenwel geen enkele duidelijkheid of het beschermingsverzoek in Duitsland al dan niet is afgewezen en of dus diens vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het reëel karakter van het risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus werd onderzocht en afgewezen (zie in deze eveneens RvV verenigde kamers, 8 maart 208, nr. 200 933 en 9 maart 2018, nrs. 200776 en 200977). Zoals supra uiteengezet volstaat prima facie evenmin het in België gevoerde onderzoek. Bijgevolg is een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van uitvoering van de thans bestreden beslissing prima facie niet uitgesloten.

Het verder verweer in de nota doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen van de Raad.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Volgens artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel van rechtswege vervuld indien een ernstig middel wordt aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Volgens het Grondwettelijk Hof dient het woord "inzonderheid" in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2).

Supra is een ernstig middel aangenomen op grond van het hoorrecht in het licht van artikel 3 van het EVRM. In een dergelijk geval wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel van rechtswege aangenomen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 januari 2019, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. VAN CAENEGEM

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

A. MAES